

Hegyi Zoltán Imre
Betlehembe

*Vidákovich Istvánnak
köszönettel és szeretettel*

Szó nélkül nézd, és kiépül benned:
ez milyen határ.
Van oka a falakat húzó félelemnek –
hisz mindenki szarkofágba
zárja önmagát;
intim kockákba menekül a világ
ahol este két kulcsfordítás
biztosra zár.
S hogy dózerolt házak és robbanó
önkéntes testek
a felgyülemelő, egymást gyűlölő
létezésfelesleg,
vagy csak a suttyó, gajdolt
harsány gyűlölet, amit
kutyák ugatnak
teremt közém, közéd falat –
sajnos csak árnyalat.
Közénk kerül a félelem.

Mindenhol van, ha ennyire
nem is nyilvánvaló.

Holnap lehet, elvetél az ünnep.
Ott is, hol nem látszik ennyire a fal –
hol láthatatlan drótot húz: a pannon
mezőkön is határoló Mammon.
Hol falat húz az alvó szívbe rágott
szokás, az éh. És rabszolgák
a templomi kufárok.

Szó nélkül nézd, és kiépül benned
mit zár el a fal.
Az égen ragyogó csillag vezetne
a városig, hol talán akadna
bedőlt falú istálló és jászol;
ahol nem tűnik fel senkinek
hol legfeljebb tehén-horpasz remeg
a vajúdó asszony sikolyától,
ahol nem vágja el a csecsemő torkát
a hatóság –
a városig, ahol talán akadna
bedőlt falú istálló és jászol.
Tudod, amelyet vevőcsalogatónak
tesz kirakatba
a valóság.

A mindenórás most is odaér
a hétköznapi botrány tövébe:
hol épp imádkoznak a más hitű pásztorok;
az elzárt ösvény porló kövein
mint Mária és József, ácsorog,
s nem jut tovább. Az út
ma zárva van. A szem nem lel
kinyitható kaput.

Szó nélkül nézd. Aztán sirasd el
az embert és az ember fiát.
Tudod és érted, és
mégsem tudod, hogy
miért ilyen a világ.
Én is csak firkálom
e verssel a betonfal felszínét.
Ott árulok a templomban
a többi közt. Jut is ebéd,
ipari tartós manna – egy szeletnyi.
De tudom:
a szívemben felhúzott falak
miatt a Kisjézus bennem
sem tud megszületni.